

Havet glitrede i fuldmånens skær. Skibet gled rask frem gennem bølgerne. En mand stod ved styreåren og holdt skibet på ret kurs. Alle andre lå og sov.

Bortset fra Knøs. Han sad i forstavnen og så ud over vandet, mens tankerne strømmede gennem ham.

Så langt hjemmefra har jeg aldrig før været, tænkte han. For tre måneder siden gik jeg derhjemme på gården og fodrede grise og kørte møg ud på markerne. Og nu er jeg på rejse langt ud i verden. Vi skal højt mod nord for at finde det

magtfulde sværd Tyrfing, inden kong Hrolfs fjender får fat i det.

De vil tage hans liv med sværdet, men det må ikke ske! De har allerede prøvet at stoppe os én gang. Godt, jeg ikke er alene!

Han så over på Bjarke og Hervør. De lå på dækket, svøbt ind i deres kapper. Katlas pony, Ædedolk, stod i det åbne lastrum. I høet ved siden af lå Katla selv og sov.

Bjarke og Hervør er store krigere begge to, tænkte Knøs. Og så er der Katla. Hun er en mærkelig pige. Jeg kommer hele tiden til at tænke på hende ...

Han så igen ud over vandet. De sorte bølger steg og sank uden ophør.

Pludselig dukkede et hoved op tæt ved skibet. Håret lignede en stor klump tang. Under det sad et par runde øjne, en flad næse og en bred mund.

En havfrue! tænkte Knøs. Dem gør man klogt i at tale pænt til.

Han havde hørt, at havfruer nogle gange viste sig for søfolk. De kunne være venlige, men også farlige.

Havfruen kiggede på ham. Med den ene hånd prøvede hun at ordne sit sjaskvåde hår i pæne lokker.

”Hvordan synes du, jeg ser ud? Er jeg smuk?” spurgte hun.

Knøs tænkte sig om et kort øjeblik og svarede:

”Jeg er sikker på, at alle havmænd er vilde med dig.”

”De kan også lige vove på andet,” sagde havfruen. Hun strakte begge hænder i vejret og greb fat om rælingen. ”Men hvad synes du selv?”

”Øh ... at ... at jeg aldrig har set en skønhed som din,” svarede Knøs i en fart.

”Det var smukke ord,” sagde hun. ”Og du skal

få et godt råd som tak. Skynd dig i land, hvis ikke din rejse skal ende på havets bund. En storm er på vej. Den river store træer omkuld og pisker havets bølger op til skummende bjerge. Og den kan være her når som helst.”

Hun slap rælingen og forsvandt igen i dybet. Knøs rejste sig og råbte til styrmanden: ”Vi må i land! Det bliver stormvejr.”

”Hvad vrøvler du om?” brummede manden ved styreåren.

Deres råb vækkede alle på skibet.

”Hvad er det for noget med et stormvejr?” spurgte skipperen og kvalte et stort gab.

”Det var en havfrue, der advarede mig,” forklarede Knøs.

Det gjorde skipperen lysvågen.

”Hårdt til styrbord!” råbte han. ”Direkte ind til kysten. Og sæt alle årer i vandet. Vi skal i havn. Nu!”

Skibet drejede langsomt. Stærke næver greb om årerne og trak til.

Kysten dukkede frem af mørket forude. Skibet styrede mod en åbning mellem de høje klipper.

Så kom stormen buldrende. Skibet hoppede og dansede. Alle havde nok at gøre med at klamre sig fast.

Kysten kom hurtigt nærmere. Vældige bølger tørnede mod klipperne med hule drøn.

I næste øjeblik gled skibet ind i en smal fjord. Mellem de høje fjeldvægge var der læ for stormen.

”Vi klarede den,” sagde skipperen. ”Havfruer skal man altid lytte til. De har reddet mange brave sømænds liv.”

Da det blev lyst, sejlede de videre ind i fjorden. Her var efteråret på vej. Græsset var stadig grønt i dalene, men der hang gult løv på alle træer. Fjeldene i det fjerne var hvide af sne.

”Nu er det snart slut for i år med at sejle,” sagde skipperen. ”Den storm var bare begyndelsen. Der kommer flere.”

”Men vi skal længere nordpå,” sagde Bjarke.

”Til Nordmark?” sagde skipperen. ”Det bliver ikke i min båd. Jeg sejler hjem, så snart vi har solgt varerne.”

”Vi må finde en anden måde at fortsætte på,” sagde Hervør.

”I kan tage over land,” foreslog skipperen. ”Hvis I absolut vil til Nordmark. Efter min mening er stedet ikke et besøg værd. Der bor ikke ret mange. Ikke mennesker, i hvert fald.”

Hvad mener han mon med det? tænkte Knøs uroligt.

Nu havde skibet nået bunden af fjorden. Her lå en handelsplads, hvor pelsjægerne kom for at sælge deres varer. De stod klar med de fineste skind af bæver, mår, hermelin og ulv.

Skibet lagde til ved stranden. Besætningen bar hele lasten af sække og tønder i land. Så blev der handlet på livet løs.

Fire af tønderne blev solgt til en lokal købmand. Bagefter kom han over til Bjarke og Hervør og

sagde: ”Jeg hører, at I vil til Nordmark? I kan følge med mig, hvis I vil. Jeg hedder Ottar, og jeg skal et stykke af vejen.”

”Meget gerne,” svarede Bjarke.

”Godt,” sagde Ottar. ”Så kan I hjælpe med at passe på tønderne.”

”Hvad er der i dem?” spurgte Hervør.

”Mjød,” svarede Ottar. ”En gylden drik lavet af den sødeste honning. Det er noget, som bønderne her slikker sig om munden efter! Den er sin vægt værd i guld. Næsten.”

Tønderne blev læsset på Ottars pakheste. Bjarke købte heste til Hervør, Knøs og sig selv. Hestene var ikke meget større end ponyen, men stærke og udholdende.

Så var de klar til at følge med Ottar. Turen gik op gennem en dal i fjeldene. En sti førte frem til de bjælkehuse, der lå hist og her i skoven.

Overalt blev Ottar og hans tønder med mjød

modtaget med åbne arme og klingende mønt. Efter et par dage var mjøden udsolgt.

”Jeg vender om nu,” sagde Ottar. ”Hvis I fortsætter op gennem dalen, kommer I til Ødepasset. Derfra er der ikke langt til Nordmark. I skal vel på skattejagt?”

”Måske,” svarede Bjarke bare.

Ottar blinkede til ham og sagde: ”Jeg tør vædde med, at I er ude efter draugernes skat. Den er nok værd at få fingre i.”

”Draugerne?” spurgte Bjarke.

”Det kalder vi de døde, der ikke vil blive liggende roligt i deres grav,” fortalte Ottar. ”De holder til i de gravkamre, der findes i det indre af Nordmark. Der vogter de over alle de kostbarheder, de tog med sig i døden. Rygtet siger, at der er guld og sølv nok til at fylde et helt skib.”

”Hvem vogter de skatten mod?” spurgte Hervør.

”Skattejægere,” svarede Ottar. ”I er ikke de første. For nogle år siden kom der et skib med krigere til

vores handelsplads. De pralede med, at skatten snart var deres. Ingen har set dem siden. Deres anfører var ellers en barsk fyr. Han hed Hading.”

Det gav et sæt i Hervør. Hading var hendes far. Men hun sagde ikke noget.

Nu tog Ottar afsked og red sydpå med sine tomme pakheste.

”Hading tog altså til Nordmark,” sagde Bjarke. ”Han må have haft Tyrfing med sig. Vi er på rette vej. Lad os fortsætte nordpå.”

”Hvad med draugerne?” spurgte Katla.

”Dem forsøger vi at undgå,” svarede Bjarke. ”Vi skal bare have Tyrfing.”

”Men hvis de prøver på at standse os, kommer de til at fortryde det,” sagde Hervør bistert.

